

Pauljucsák Péter

Mozdulatok

A tél felszívódott,
mint lehelet az ablakon.
Nem rajzoltam bele semmit.
Hagytam, hogy a szürkebegyek
fészket rakjanak tört mozdulataimból,
a vénák folyosóin zsibbadtság tolong.

A gyerekkor felszívódott,
mint egy daganat.
Nem kezdtem vele semmit.
Temetőbe jártunk marihuánát szívni,
idegenek gondozott sírköveihez húzódba,
flakonvázák pislákoló árnyékába.

Az a talaj mindannyiunktól kioldott valamit.
Senki sem értette azon a télen,
miért ugrottál le a hídról,
talán kifogytál a mozdulatokból.
Hiszen voltunk már apja, fia, unokája
abban a kertben legalább harminc embernek.

Noktürn

Inakban az utcák torz dallamával,
elnézve a puha napsáv szépiarétegét a kiszögelléseken,
valahol a talapzatig kiégett múltban járhatsz,
ilyenkor jó lenne inverzben élni,
mint egy kifordított kesztyű,
hogy levedlett kontúrjaid fölött háttérre válhass,
hogy magadra húzd a didergő légtér paplanát,
hogy a libabőr lehessen végre bent,
hasadon pedig övként a szikrázó szervek fénysebes pályái,
de az se baj, ha véletlenül
most atomjaira omlik minden csalóka gestalt,
ha mégis inkább lenyúzd a szépia skalpját
nyelveddel hangosan kerepelve, és nyakadba akasztod
a vértől részegen, hiszen otthon vagy,
ez a te földed, csak soha el ne hallgass,

mert addig karcolja dobhártyád a részek elviselhetetlen csikorgása,
amíg a fogakért nem nyúlsz kombinált fogóval,
mert te magad vagy ez a dallam a rétegek alatt,
lassú, végtelen, kegyetlenül nyugodt noktürn.

Holarktisz

Egy szervekig vágott tartományban lakom,
amit hátra hagytak, ami most hatalomra tör.
Itt szétnézni nem, fürkészni lehet,
növénycsávok terebélyesednek fodrozódó,
áthatolhatatlan indáikkal,
dohos gőz gomolyog a mélyzöld levelekből,
hogy elhitesse, képes vagyok levegőt venni.
Még semmivel nem léptem kapcsolatba.
Itt szétnézni nem, csak hunyorogni lehet,
támpontra úgyszincs szükség,
csak gyomorra, emészteni a vonagló erdőt.
Különös tánc ez, ha rátapad a tekintet,
ismeretlen mértékegységekig darabolódik az idő,
farkasok vedlett szőrét kavarja fel a szél,
a többi állat szűkölve ponttá tömörül a hasban.

A hús ideje

A sérült nem élte túl a beavatkozást...
egy trafik nyitott ajtaján szüremlenek ki
a recsegő rádióhangok,
csak céltalanul járkálok fel-alá,
mellettem a késő nyári szürkület tántorog
kopaszodó fején foncsorozott napszemüvegben,
egy kibolyhozott párducmintás köntös mögül
mutogatja magát minden szemből érkezőnek,
sokkoló, beteges és izgatott a belváros,
mint egy többórás műtét a nyílt seb fölött,
a
sérült
nem
élte...
Túl a háztömbök gyomrából érkező morgáson,
túl a neonreklámok tolakodásán,

túl a jéghideg tónusok rajzain,
túl a leszálló éjszaka recés ujjbegyén,
túl a lökdösődésen és tolongáson,
túl a vihogásoktól eltömődött pórusokon,
túl a láz dobhártya-lüktetésén,
túl egy trafik nyitott ajtaján
ebben a városban csak olyan terekbe juthatsz,
ahol előbb-utóbb eljön a hús ideje,
a mozgólépcsők ledörögnek veled egy
krómozott, klórszagú alagsori szobába,
előkészítve várnak a rozsdamentes műszerek,
de még nem lehet tudni, hogy állni vagy
feküdni fogsz.

